

derom, saaledes som de fleste Ikkekristne er det. Denne Uvidenhed behøver ikke at komme af — og kommer her ganske vist slet ikke af — at vedkommende har betragtet Kristendommen som den A B C, det ikke var værd at give sig af med. Man kan under ivrigt Studium af, hvad Kristendom er, bevare den samme dybe Mangel paa Forstaaelse, naar man kun passer paa at nærme sig Kristendommen som en Lære, et Tankesystem, man vil tilegne sig eller gennemtrænge blot intellektuelt og blot intellektuelt vil forholde sig til. Det er ikke kun Fritænkere, men en Mængde Mennesker, der kalder sig Kristne, som fuldstændig udelukker sig fra Forstaaelse og Paavirkning af Kristendommen gennem denne Fremgangsmaade. Ikke mindst de Ikkekristne have et umiddelbart skarpt Blik, for, hvor ganske disse Mennesker er blottede for virkeligt Forhold til Kristendommen. Ethvert Forsøg paa at komme i Lag med Kristendommen uden at komme i eksistentielt Forhold til den, mislykkes. Misforstaaelsens og Tvivlens Forhold vil da kun indtræde. Ti, som Guds Aabenbaring gennem Jesus Kristus af sig selv og den Vej, ad hvilken han vil føre en fortabt Menneskehed ind til Frelse: tilbage til det mistede Forhold til sig selv, henvender Kristendommen sig aldrig til Tanken alene, men til det hele Menneske, og først og afgørende til et Menneskes Samvittighed. Den intellektuelt undersøgendes Dommersæde ombyttes med Synderens Plads paa Anklagebænken. For Erkendelsen vil, hvor rigt et Arbejde den end faar i Tilegnelse og Indtrængen deri, Guds Væsen og Vej altid blive det ubegribelige, men for den til Syndserkendelse vakte Samvittighed beviser Kristendommen sin Sandhed. Saasnart Kristendommen betragtes som en Slags Filosofi, saa forvirres, udtyndes og forflygtiges alle dens Bestemmelser. Saa er det, at f. Eks. Omvendelsen bliver — som her — opfattet som en Forandring i Erkendelsen, medens Sandheden er, at om end Erkendelsen maa oplyses, før et Menneske kan omvende sig, saa vil den blotte Forstaaelse af sit Fejlsyn aldrig føre et Menneske ind i Omvendelse. Omvendelsen tager et anderledes dybt Greb ned i et Menneskes Sjæl. Med andre Ord: det er kun igennem den fuldstændige Forkastelse af alt sit eget, gennem den personlige Overbeviethed om at være en fortabt Synder og gennem den personlige Tilegnelse af Guds Plan med fortabte Syndere, at et Menneske naar til Omvendelse. Og som med dette, saaledes paa andre Omraader: naar Frk. Joh. siger, at „Gudsbegrebet maa i ren Almindelighed siges at være den Tankebevægelse, ved hvilken Mennesket bøjer sig hen mod det ukendte og stræber at fatte det hinsides Erfaringen liggende i en Sum (S. 173), da er dette en ubevidst og gribende Illustration til Kristi Ord: „Ingen kender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare,“ og „ingen kan komme til Faderen uden Sønnen.“ Disse Ord er netop som et Bevis for, hvad det er, Jesus Kristus vilde